

Seguidament de dir un poema, sempre deixo una mica de temps. Després del ressò de les paraules, després que la meua veu hagi tocat totes les coses, i hagi omplert tot l'espai entre els estris; faig silenci. Per separar el poema de la resta. I escolto. El poeta diu. El poeta proclama. Però el poeta també escolta. Algun ocell. L'aire que es torna a fer amo i senyor de l'espai entre les fulles. El xiulet prim que fa el món, al fons de tot de les orelles...

53

Aquest poema el vaig compondre per a mi:

POEMA PER A MI, L'HILARI

Jo canto a la lluna quan fa el ple ,
ullal rodó de la nit amable,
gata prenys.
Canto al riu gelat ,
company de l'ànima,
com una vena, com una llàgrima.
Canto al bosc atent,
sadoll de peixos, llebres, ceps.
Canto als dies magnànims,
a la brisa d'estiu, a la brisa d'hivern,
als matins, a les vesprades,
a la pluja petita, a la pluja enfadada.
Canto a la vessant, al cim , al prat,
a les ortigues, al roser bord, a l'esbarzer.
Canto com qui fa hort,
com qui talla una taula,
com qui aixeca una casa,
com qui tresca un pujol,
com qui es menja una nou,
com qui encén una brasa.
Com Déu creant els animals i les plantes.
Canto jo, i la muntanya balla.

54

La poesia té la bellesa, té la puresa, té la música, té les imatges, té la paraula dita, té la llibertat i té la capacitat de commoure, i de deixar-te entreveure l'infinit. El més enllà. L'infinit que no és a la Terra ni és al Cel. L'infinit dins de cadascú. Com una finestra dalt de tot del cap, que no sabem ni que hi era, i que la veu del poeta obre una mica, mica, i allà dalt, per aquella esclatxa, hi ha l'infinit.